

Chương 692: Ellen Artorius (3) - Hội Ngộ

(Số từ: 2694)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

10:51 AM 28/01/2024

Nếu suy nghĩ của con người giống như những sợi dây rối rắm thì suy nghĩ của Ellen giờ đây hoàn toàn là một mớ hỗn độn, xoắn xuýt và thắt nút lại với nhau.

Không thể biết mớ rối bắt đầu từ đâu, và do đó, không thể gỡ rối được.

Cô không thể hiểu được bất cứ điều gì.

Cô không thể nào hiểu được tại sao con mèo, vẫn đeo chiếc vòng cổ mà cô đã vứt đi, lại xuất hiện không phải ở Temple mà ở một thành phố cách Kernstadt hàng nghìn km về phía Tây Nam.

Ellen bỏ chạy.

Cô bỏ trốn mà không biết tại sao.

Không cần suy nghĩ, cô rẽ vào một con hẻm và chạy như điên.

Chuyện gì đã xảy ra?

Làm sao mọi chuyện lại thành ra thế này?

Cô suy nghĩ mãi nhưng không tìm được câu trả lời. Trong tình trạng bối rối này, Ellen chạy không mục đích.

Cô chỉ chạy nhanh qua những con hẻm chật hẹp.

Mê cung ngõ hẻm rối rắm giống hệt như sự hỗn loạn trong đầu Ellen.

Toàn thân cô đổ mồ hôi lạnh, hơi thở khó nhọc vì chạy, điều mà cô đã quen đến mức đau đớn.

"Haah... Haah..."

Nó thật đáng sợ.

Đáng sợ.

Ghê rợn.

Cô cảm thấy như có chuyện gì đó đã xảy ra với mình.

Giống như cô đã bị lừa vậy.

Đến bây giờ cô vẫn cảm thấy sợ hãi khi phải chạy trốn khỏi vòng tay của ai đó.

Con mèo luôn ở bên cô.

Con mèo từng là nơi nương tựa của cô.

Con mèo, vốn vẫn là ký ức đẹp đẽ về quá khứ khó khăn của cô, đã trở thành đối tượng khiến cô sợ hãi trong một tình huống hoàn toàn bất ngờ.

Chạy qua những con hẻm, Ellen không còn biết mình từ đâu đến và đang đi đâu nữa.

Có phải cô đang chạy vòng tròn?

Hay cô thực sự đã đi đâu đó?

Cô có nên leo lên các bức tường và tòa nhà để nhanh chóng thoát khỏi thành phố không?

"Huff... Huff... Huuah..."

Bị choáng ngợp bởi một nỗi sợ hãi không rõ nguyên nhân, cô liếc nhìn phía sau, nhưng không có gì theo sau cô.

Cô chạy trốn mà không hề biết mình đang chạy trốn khỏi điều gì.

Mặc dù không có gì theo đuổi cô, nhưng ý nghĩ có thứ gì đó đang đuổi theo cô vẫn tràn ngập tâm trí cô.

Cô không thể biết nó là gì.

Nhưng có cảm giác như ai đó đã biết mọi thứ.

Cô nghĩ mình đang chạy trốn.

Nhưng trên thực tế, cô vẫn nằm trong tầm tay của họ.

Không có cách nào khác để giải thích mọi chuyện đã xảy ra.

"Haah... Haah... Haah..."

*Kaang! Thud!

Khi kết thúc cuộc chạy trốn không mục đích, giẫm phải rác và hộp trong ngõ, Ellen thấy khung cảnh xung quanh dần trở nên trắng xóa khi cô chạy qua một con hẻm xa lạ, không biết mình đã đi sai ở đâu.

"Cái gì thế này?"

Đột nhiên có sương mù.

Điều đó là không thể trong thời tiết tươi sáng.

Nhưng không thể dừng lại, Ellen tiếp tục chạy, rẽ vào ngõ hẻm.

Tuy nhiên, khi sương mù bao phủ, Ellen không thể không cảm thấy sự kỳ lạ lại ập đến với cô một lần nữa.

Cô chắc chắn đã chạy qua một con hẻm bị chặn ở cả hai bên.

Nhưng khi sương mù xâm chiếm không gian của cô, mọi thứ đều biến mất.

Kể cả những bức tường của những tòa nhà đã chống đỡ cô ở hai bên.

Ngay cả mặt đất cô vừa dẫm lên cũng bị che khuất bởi sương mù quanh mắt cá chân.

Sương mù bao quanh cô ở mọi hướng, và mọi cột mốc gần đó đều biến mất.

Bất kể cô đi đâu trong không gian rộng mở, cô đều có thể nhìn thấy hoặc cảm thấy không có gì khác ngoài sương mù.

Một cơn ớn lạnh bao trùm lấy cô.

Cô không thể biết loại ma thuật nào đã xảy ra với mình, liệu đó có phải là ma thuật hay không.

Mặc dù cô không tránh khỏi nó, nhưng ma thuật thông thường không thể gây hại hay can thiệp vào Ellen.

Nhưng bằng cách nào đó, cô đã rơi vào mê cung của một loại ma thuật chưa biết nào đó.

Ellen bỏ chạy, lạc lối và không mục đích.

Trong một không gian xa lạ nơi người ta không thể biết được liệu có thể nhìn thấy điểm cuối nếu họ chạy hay không, cô chạy một cách liêu lĩnh.

Nó có đi theo vòng tròn không?

Cô có đi đâu không?

Ellen không thể tìm ra lối thoát khỏi mê cung này.

Chỉ chạy một cách mơ hồ, chạy và chạy.

"Haah... Haah... Haah..."

Vào lúc ý nghĩ về việc ngất đi vì hơi thở ngập đến cảm hiện lên trong đầu cô-

*Whooosh!

"Hu, huu...!"

Đột nhiên, sương mù tan đi.

Và rồi, Ellen nhìn thấy nó.

Mặt trời cao, rực lửa và bầu trời trong xanh.

Bãi biển cát trắng hiện ra từ hư không.

*Swoosh!

Và những con sóng.

*Splash!

Ellen đã tới bờ biển nơi những làn sóng ngọc lục bảo trong suốt cuộn vào.

Chuyện gì đã xảy ra thế?

Nơi này là ở đâu?

Đó có phải là một nơi thực sự tồn tại trong thực tế?

Với những suy nghĩ đó, Ellen nhìn bãi biển với đôi mắt run rẩy.

Anh ấy ở đó.

Như thể do số mệnh.

Ở một góc bãi biển, Reinhardt đang ở đó.

Chiếc bùa hộ mệnh cô từng đeo.

Chiếc bùa vừa đeo quanh cổ một con mèo đen.

“Bây giờ em sẽ trốn chạy à?”

Bây giờ, nó đang đeo quanh cổ Reinhardt.

Sau khi lang thang qua một mê cung vô danh, Ellen đến một bãi biển.

Cô không thể không biết mọi thứ.

Điều gì đã xảy ra cho đến nay?

Con mèo đen là Reinhardt.

Cô không bị ràng buộc bởi bất cứ điều gì, cũng không bị kiềm chế.

*Swoosh!

Những con sóng cuộn vào và tiếng kêu xa xa của những chú chim biển là những thứ duy nhất xâm chiếm sự im lặng giữa họ.

Khi Reinhardt đến gần, Ellen chỉ có thể run rẩy.

Tất cả những gì cô có thể làm là nhìn Reinhardt và run rẩy khi anh tiến lại gần, rồi từ từ lùi lại, từng chút một.

Mặc dù cô không thể biết mình đang ở đâu nhưng rõ ràng là anh đã biết vị trí của cô.

“L-Làm sao... Làm sao...”

Khi những lời của Ellen, sợ hãi trước tình huống khó hiểu, đến tai anh, Reinhardt nhún vai.

“Em không phải là kẻ ngốc. Em sẽ không cố gắng trốn thoát giống như cách em đã vào.”

Anh đã đọc vị cô.

"Nơi đó là thành phố cuối cùng."

Anh thậm chí còn biết cô sẽ kết thúc ở đâu.

Ngay từ lúc cô bước vào Kernstadt, anh đã biết cô sẽ đi về phía tây nam.

Kernstadt về phía tây nam.

"Thành phố cuối cùng trước khi tiến vào dãy núi Sren."

Ở đó có một dãy núi đồ sộ.

“Em nghĩ anh sẽ không biết rằng em đang cố đến Rizaira sao?”

Quê hương của Ellen.

Ma vương biết rằng Ellen sẽ chạy trốn về phía tây nam Kernstadt, nơi có quê hương của cô, Rizaira.

Anh đã biết từ lâu rằng Ellen sẽ không biến mất ngoài biên giới phía Tây Nam mà sẽ tiến đến Dãy núi Sren.

“Tất nhiên là anh nghĩ em sẽ đi hướng đó.”

Đi vào từ phía đông bắc và hướng về phía tây nam.

Một khi đã biết được lộ trình, có thể thấy rõ cô sẽ đi qua những thành phố nào và sẽ đến đâu.

Có khả năng cao là nơi ở của cô đã được biết từ giữa.

Đang từng bước rút lui, Ellen cuối cùng cũng dồn mình vào chân tường.

Ma vương nắm lấy cằm Ellen và nhìn vào mắt cô.

“Em có nghĩ rằng sẽ có sự khác biệt nếu em đến Rizaira mà không bị phát hiện không?”

"..."

“Có thể em không biết, nhưng anh đã từng đến đó rồi.”

"Cái gì...?"

Đó là câu chuyện mà Ellen chưa từng nghe trước đây.

Ellen chỉ tình cờ đề cập đến Rizaira với Reinhardt cách đây rất lâu.

Cô không ngờ anh lại nhớ điều đó.

Đó là lý do tại sao cô nghĩ anh sẽ không biết gì cả.

Nhưng anh không chỉ nhớ mà còn từng đến Rizaira.

Chính xác là khi nào?

Ngay cả khi Ellen cuối cùng đã đến được Rizaira, Reinhardt vẫn có thể đến Rizaira và tìm thấy Ellen.

Từ lúc Ellen bước vào Kernstadt, Ma vương đã biết cô đang hướng tới đâu.

Ngay cả khi cô trốn thoát an toàn, anh vẫn có thể đi vào đích đến cuối cùng của cô.

Việc trốn thoát ngay từ đầu đã là không thể.

Ellen nuốt nước bọt, cảm cô bị anh giữ chặt.

Trước ánh mắt dò xét, xuyên thấu của Reinhardt, Ellen thậm chí không thể cử động.

Cô cảm thấy một nỗi sợ hãi mơ hồ.

Một nỗi đau mơ hồ.

Reinhardt thả cầm ra và lùi lại.

Chỉ vài phút trước, cô còn đang ở một thành phố ở Kernstadt, nhưng đột nhiên cô lại đến một bãi biển nhiệt đới.

"Ở đâu... đây là đâu...?"

Reinhardt nhún vai, chỉ về phía sau Ellen.

Không phải ở bãi biển mà là hướng vào phía trong hòn đảo.

Khi Ellen quay lại, ở đó có một căn biệt thự.

Đó là một cảnh tượng kỳ lạ.

Một bãi biển không biết từ đâu, một biệt thự không biết từ đâu.

Ngôi biệt thự chắc chắn không hiện diện trong bất kỳ ký ức nào của cô.

“Em thực sự không biết à?”

Reinhardt hỏi.

Khung cảnh tương tự như biệt thự của Công tước Grantz trên Quần đảo Edina mà cô đã từng đến thăm, nhưng dinh thự rõ ràng là khác biệt.

Ellen nhìn về phía xa.

Một khung cảnh chỉ có thể gọi là khu rừng nhiệt đới trải dài trước mắt cô.

Cô tự hỏi một nơi như vậy có thể ở đâu.

Trong ký ức của cô chỉ có một phong cảnh duy nhất.

"Có lẽ nào... ở đây... chúng ta... trước đây..."

"Đúng vậy."

Reinhardt gật đầu.

"Hòn đảo hoang mà chúng ta đã ghé thăm trong Team Quest trước đây."

Một hòn đảo không có người ở chưa được biết đến.

Nơi mà họ đã từng thực hiện một nhiệm vụ nhóm.

Đó không phải là một nơi không tồn tại trên thực tế; nó chắc chắn là có thật.

Nhưng bây giờ, có một dinh thự mới xây mà trước đây chưa hề có.

Cô không biết làm sao mình đến được đây hay dinh thự đó là gì.

Cô thậm chí còn không hiểu tại sao anh lại đưa cô đến đây.

Ở nơi đó, một kỷ niệm êm đềm về một khoảng thời gian khó khăn nhưng cuối cùng lại tốt đẹp, Ellen và Reinhardt đã trở lại.

Cô không biết tại sao anh lại đưa cô đến đây.

Cô không biết anh muốn làm gì.

Reinhardt không đưa ra lời giải thích nào.

Nếu anh nói điều gì đó bực bội, cô có chịu nổi không?

Một kẻ phản bội.

Một kẻ trốn chạy.

Trên thực tế, cô không có lý do gì để đề nghị Reinhardt.

Không có bất kỳ lời giải thích nào, cô đã rời đi vì lý do riêng của mình.

Cô không thể bác bỏ bất kỳ nỗi buồn, sự tức giận hay oán giận nào mà cô có thể nghe được.

Cô không có đủ tự tin để thuyết phục anh.

Lo sợ những gì cô có thể nghe thấy, Reinhardt không nói gì với Ellen đang run rẩy.

Anh chỉ đơn giản nhặt một cành dày từ những cành rải rác xung quanh họ.

*Swish!

Không hề nhận ra, Ellen đã bắt được cành cây mà anh bất ngờ ném đi.

“Anh không biết về phần còn lại.”

Reinhardt cũng nhặt một cành cây.

“Chúng ta hãy đấu kiếm như xưa.”

Vì lý do nào đó, Reinhardt nở một nụ cười vui tươi gợi nhớ về khoảng thời gian họ ở Temple.

Giữ cành cây như một thanh kiếm huấn luyện, Reinhardt từ từ tiếp cận Ellen, nhắm vào cô.

Tuy nhiên, chỉ nghĩ đến những ngày đó thôi cũng khiến trái tim Ellen đau nhói.

Và vì thế.

“Aa... ư...”

Đối mặt với nhau như thế này thật choáng ngợp, và nước mắt trào ra.

Tuy nhiên, dù thái độ của Reinhardt có vui tươi nhưng trong tay anh lại không hề có chút vui đùa nào.

"Chắc."

Nhìn thấy Ellen nức nở, Reinhardt đá nhẹ vào cát rồi lao vào cô.

“Em thật cỏi mở nhi.”

*Bụp!

"Aa... ọc!"

Bị phân tâm bởi nỗi buồn và sự khao khát, Ellen bị cành cây đập vào đầu và ngã xuống đất.

“Ư ư...”

Reinhardt nhìn xuống Ellen, người đang gục xuống khóc và cười.

“Em không định thoát khỏi nó à?”

"..."

"Hiện tại em nghĩ mình đang đối đầu với ai?"

Tông Đồ Thần Chiến Tranh.

Hoả Diệt Ma Vương.

Kẻ thống trị lục địa.

Cô đang đối mặt với Reinhardt, Hoàng đế vĩ đại.

Tất nhiên lúc này anh ấy đang cầm một cành cây.

"Đứng lên, chúng ta làm lại đi."

Khụt khịt, Ellen loạng choạng đứng dậy.

Đầu cành cây cô đang cầm run rẩy.

Vấn đề là gì?

Liệu mọi thứ có trở lại như cũ nếu họ chiến đấu như thế này chỉ bằng một cành cây?

Có quá nhiều thứ đã thay đổi và họ đã xa nhau quá nhiều.

Điều này sẽ không mang họ trở lại, cô biết điều đó.

Anh ấy sẽ muốn gì?

Trái tim anh, thái độ của anh.

Thật quá đau lòng và buồn bã, Ellen không thể tập trung được.

Ellen muốn quay trở lại hơn bất cứ ai.

Nhưng cô không thể vì cô không cho phép mình làm vậy.

Bởi vì cô là một tội nhân, và cô không thể làm được điều đó vì mặc cảm tội lỗi của mình.

"Reinhardt... Em... em không thể... em không thể làm được..."

Vì vậy, đầu ngón tay của cô run rẩy.

"Là vậy sao?"

"Ừm...vâng...Em không thể...Em không thể làm được...Em xin lỗi...Em xin lỗi. Đó là lỗi của em. Em xin lỗi..."

Nhìn thấy Ellen khóc lóc, miễn cưỡng đứng dậy, Reinhardt ánh mắt liền thay đổi.

“Vậy thì.”

Sự vui đùa biến mất.

Hào quang tập trung xung quanh cánh cây.

"Chết đi.”

Đó không phải là một bước nhảy vọt nhẹ nhàng.

Khoảnh khắc cô tỉnh lại, Reinhardt đã đến gần, và cánh cây bình thường đã trở thành Hào Quang Kiếm xuyên qua sườn Ellen.

Cô sắp chết.

Tại thời điểm đó.

*Swoosh!

Cành cây của Ellen, cũng được truyền hào quang, hầu như không làm chệch hướng đòn tấn công chí mạng.

"Ha...haa...ha..."

Bị đẩy lùi bởi cú va chạm mạnh, Ellen lùi lại vài bước, mở to mắt và nín thở khi nhìn Reinhardt.

Reinhardt lại mỉm cười, khoác cành cây được truyền hào quang lên vai.

“Thấy chưa, em đang làm rất tốt.”

‘Đừng bào chữa nếu em có thể làm được.’

Reinhardt nói thêm và nhắm cành cây vào Ellen một lần nữa.

Cô không biết anh muốn gì.

Nhưng sẽ không có gì kết thúc cho đến khi cô chống trả mà không phàn nàn.

Vì vậy, Ellen cố kìm nước mắt và nhắm cảnh cây của mình vào Reinhardt.

Anh mỉm cười, có vẻ hài lòng với thái độ của cô.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẤY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:

BIDV

NGUYEN TIEN LUC
6910814828
BIDV-CN DONG THAP PGD MY THO

mo Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC
SĐT: 0901089550

Thanks For Reading